

*De
Bandietenkoning*

Deel 3 in de Strijd om Lavita

De Bandietenkoning

Deel 3 in de Strijd om Lavita

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis
Coverontwerp: Francisca Oosterhuis
ISBN: 9789402137330
©FranciscaOosterhuis

Never give up on the things you believe in ♡

Hoofdstuk 1

Met een verbeteren en vermoeide blik in zijn ogen staaarde Rhysand naar de ondergaande zon. De lucht kleurde oranjerood, terwijl hij en de anderen met veel moeite een schuilplek voor de nacht zochten. Hij had het gevoel dat hij helemaal tot aan Oros kon kijken. De plek waar zijn geliefde vast zat en in handen was van hun vijanden.

‘We zijn er bijna,’ zei Tiki, die iets voor de anderen uit liep. ‘Gaan jullie dat redden?’

Ze draaide zich om en keek met ernstige blik naar Rhys en Adriën die Rivin ondersteunden. De vuurmagiër was zwaargewond geraakt na het gevecht in de Ijsbergen. Het was enerzijds maar goed dat Drogon alle bandieten had doen oplossen in het niets, anders had Rivin het niet overleefd. Hij was juist door iemand neergestoken met een zwaard toen de bandieten verdwenen en op datzelfde moment Amira ontvoerden.

Rivin had een diepe langgerekte snijwond opgelopen die van zijn borst tot zijn onderbuik liep. Het was een geluk dat Adriën zoveel kennis had van helen met planten. Voor hun vertrek uit Rivins vallei had Amira gezorgd dat alle geneesachtige kruiden, smeerseltjes en andere spullen van Adriën in de schoudertas zat. Voor het geval zij niets kon doen. Alsof ze had aangevoeld dat dit ging gebeuren. Rhys keek even opzij naar het lijkleke gezicht van zijn vader. Ze kwamen niet snel vooruit en ze hadden dagenlang op de ijsvlakte moeten doorbrengen om zijn verwonding te verzorgen. Rivin was uitgeput. Hij kon niet meer. Hij had een genezer nodig. Anders zou hij nooit iets kunnen inbrengen in het gevecht dat nog zou komen. Want dat er een eindstrijd zou komen tussen de Lavitanen en bandieten, dat was zeker.

‘Hoelang nog?’ vroeg hij aan Tiki.

‘Tien minuten,’ zei ze zacht.

Net als Rhys en Adriën maakte ze zich zorgen om de man. Hij was al eeuwenoud, had veel doorstaan in zijn leven en ze kreeg het idee dat zijn levensenergie uit de wond sijpelde. Maar ze kende hem lang genoeg om te weten dat hij zou vechten tot het uiterste. Het

zou Tiki helemaal niets verbazen als Rivin Oros zou weten te bereiken en daar ineens zou storten.

'Laten we dan maar verder gaan,' spoorde Adriën de anderen aan. Hij klemde zijn arm stevig om Rivin heen, die kreunde van de pijn. Rhys volgde het voorbeeld van zijn vriend en langzaam liepen ze verder. Terwijl de zon helemaal achter de horizon verdween, vonden ze een rotsachtig stuk grond, dat van alle zijden werd overdekt met rotsen. Voorzichtig lieten de jongens Rivin op de grond zakken. Ze wilden niet dat de wond weer open zou springen, maar evengoed moest Adriën toch de verwonding inspecteren.

Rhys maakte een lichtbol die hun onderkomen verlichtte, zodat ze alles goed konden zien.

Adriën pakte alle spullen uit de kleine schoudertas. Hoewel hij er klein uitzag, ging er verrassend veel in. Amira had voor hun vertrek uit Lavarots de tas betoverd met een verdiepende spreuk. Die spreuk zorgde ervoor dat er onwijs veel spullen in konden. Als ze hun best zouden doen, konden ze er zelf ook in staan.

De jongen verzamelde een aantal kruiden en besjes uit de tas en legde er een paar bladeren bij. Hij pakte vervolgens een stamper en vijzel en zette dat naast de rest neer. Hij zocht even in de tas, maar viste er toen nog een brede rol verband en doekjes uit.

Rhys en Tiki hielpen Rivin in een halfzittende houding en Adriën verwijderde het verband met dezelfde precisie als waarmee hij het die ochtend had aangebracht. Het verband was nat van het wondvocht, maar het had gelukkig niet meer gebloed.

Zwijgend begon hij het schoon te maken met de doekjes, die hij een beetje bevochtigde met water uit zijn veldfles. Hij deed zijn werk heel voorzichtig en knikte op een gegeven moment.

Vervolgens gaf hij Rivin een handjevol met zure besjes, waar hij op moest kauwen en dan weer moest uitspugen in de vijzel. Elke keer trok zijn gezicht samen van de zure smaak die de besjes afgaven, maar hij wist dat het nodig was.

Adriën deed een aantal kruiden bij de vijzel in en begon dat samen te mengen met de besjes. Met de bladeren smeerde hij uiterst voorzichtig het mengseltje over de verwonding heen. Daar overheen legde hij een paar droge doeken en dat verbond hij vervolgens weer netjes met de rol verband.

Toen Adriën knikte dat het goed was, legden Tiki en Rhys Rivin voorzichtig op de grond. Aan het gezicht van de magiër te zien verging hij van de pijn, maar uitte het zo min mogelijk.

'Ik zal hem wel wat van zijn pijn verhelpen,' zei een zachte vrouwelijke stem.

Voor hen verscheen Evie, Amira's beschermdraakje. De prachtige draak met schubben gekleurd als de regenboog, had zich ontzettend schuldig gevoeld dat ze niets had kunnen doen om haar magiër te beschermen tegen Drogon. De dag nadat ze was meegenomen had de jonge prinses de draak op missie gestuurd om de anderen te helpen. Alleen als het echt nodig zou zijn, zou ze de hulp inroepen van haar draak.

Rhys wist dat zij niet de enigen waren die het moeilijk hadden. In de eerste dagen na haar verdwijning, had hij nog contact gehad met Amira. Maar het laatste bericht dat hij van haar had ontvangen was al tien dagen geleden. Hij wist dat ze leefde, hij kon het voelen via hun metgezellenverbond, maar ze was er niet goed aan toe. Hij hoefde haar niet te zien om te weten wat daar allemaal gebeurde. Soms schoten haar gevoelens via hun band naar hem door. Ze deed dat niet expres en Rhys wist dat ze hem wilde beschermen van de pijn die ze onderging, maar het werd almaar erger. Er leek geen einde aan te komen.

'Als je dat wilt doen, graag,' zei hij tegen Evie.

Het prachtig gekleurde draakje knikte en uit haar kleine klauwen scheen een zacht licht. De beschermdraken hadden elk een beetje magie. Of het nu puur geluk was, had Amira's beschermdraak de gave om pijn te verlichten. Haro, Rivins beschermdraak had telepathie als gave. Erg handig in sommige gevallen, alleen kon hij nu niets voor zijn magiër doen.

Rivins gezicht leek iets tot rust te komen toen Evie klaar was. Het was een uitputtende kracht en ze gebruikte het soms wel uren achter elkaar. Ze vloog naar een plekje in de hoek en ging liggen. 'Bedankt, Evie,' fluisterde Tiki.

Maar ze hoorde het al niet meer. Het schitterende draakje was al diep in slaap gevallen.

Adriën zat naar buiten te kijken. Hij kon de Rotsvlakte zien. Ze zouden waarschijnlijk de hele volgende dag nodig hebben om er te

komen, terwijl ze er normaal gesproken drie uur voor nodig hadden. Hij zuchtte diep terwijl de duisternis inviel.

'Merk je al verandering?' vroeg Rhys zacht.

Hij ging naast zijn vriend zitten en keek samen met hem richting het noorden. Een poos lang bleven ze zwijgend zo zitten kijken en Rhys dacht niet dat Adriën antwoord wilde geven. Alsof hij niet wist hoe Rhys erop zou reageren.

'Zijn wond ziet er beter uit,' zei Adriën uiteindelijk. 'Het heelt langzaam en dat komt waarschijnlijk doordat we alweer op reis zijn gegaan voordat hij goed en wel stappen kon zetten.'

'We hadden geen keus,' zei Rhys nors.

'We hebben altijd een keuze,' reageerde Adriën. 'En we hebben de juiste keuze gemaakt, Rhys. Als het aan je vader had gelegen, hadden we hem achtergelaten op de ijsvlakte.'

Rhys keek verbaasd naar zijn vriend. Dat was iets dat hij niet had geweten. Het was wel typisch iets voor zijn vader om voor te stellen om hem achter te laten. Maar niemand zou hem achterlaten. Dat had Rivin ook heel goed geweten. Hij had waarschijnlijk gekeken of Adriën niet eerst naar Oros wilde gaan voor hij aan de verwondingen zou beginnen.

Het was een keuze waar ze allemaal voor hadden gestaan direct na de gebeurtenissen op de ijsvlakte. Alleen Rhys was bewusteloos geraakt toen zijn metgezel in het niets was verdwenen en zo aan Drogon was overgeleverd. Dat misbaksel had haar vast allang overgedragen aan Navarog, die Amira's krachten wilde gebruiken voor zijn eigen doeleinden.

Een vage glimlach gleed over Rhys' gezicht. Navarog kende Amira nog niet. Ze zou nooit zomaar een bandiet helpen. Er moest wel iets heel erg mis zijn als ze dat zou doen. Het enige waar ze nu voor moest zorgen, was dat ze zichzelf in leven zou houden. Hij zou naar haar toegaan. En hij zou niet stoppen voor hij haar gevonden had. Hij had het haar beloofd in een van de korte gesprekken die ze hadden gevoerd met elkaar.

En alsof ze aan de andere kant van het verbond door hadden dat hij aan haar dacht, ging er een gruwelijke steek van pijn door hem heen. Het trok door zijn hele lijf en hij hield zich vast aan de wand

van hun schuilplaats. Hij klemde zijn kiezen op elkaar en deed zijn best om niet ineen te krimpen, maar het viel Adriën direct op. En alsof het nog niet genoeg was, trok een tweede steek door zijn been heen.

Sidderend en bevend haalde Rhys adem tussen zijn tanden door. Hij gromde en vloekte toen er een schok door hem heen ging. Adriën greep hem vast bij zijn schouders om Rhys in het hier en nu te houden en Tiki kwam ook dichterbij.

Rhys' krampachtige lichaam ontspande zich iets na een paar minuten. Hij knipperde met zijn ogen en trilde over zijn hele lijf, maar niet van de pijn. Het was woede dat door hem heen raasde. Wat die bandieten zijn metgezel ook aandeden, ze zouden ervoor boeten. Stuk voor stuk. Als het hem al zo'n ongelofelijke pijn deed, dan moest Amira helemaal vergaan van pijn.

Het liet hem wel twee dingen weten.

Eén: ze leefde nog. En dat was het aller belangrijkste in Rhys' ogen.

En twee: ze hadden haar wil nog niet gebroken.

Ze vocht nog steeds tegen hen. Ze wilde hen niet helpen. Drogon had dat toch moeten weten voor hij haar ontvoerde. Hoe was ze anders maandenlang aan hem ontsnapt? Haar wil om aan hen te ontkomen was groot geweest. Maar op het moment dat hij in gevaar was geweest, had het haar allemaal niet meer uitgemaakt. Ze had hem willen beschermen tegen Hama, Drogon en Darran. Ze had hem bevrijd uit Hama's klauwen. De ijsheks had niet geweten wat haar was overkomen toen Amira haar met één enkele klap al buiten veld had gesteld.

Maar die enorme energie die ze had gebruikt om bij hem te komen, was haar uiteindelijk fataal geworden. Dat was de enige reden waarom Drogon haar had kunnen gijzelen. Het was zijn schuld dat hij zijn metgezel kwijt was.

'Volgens mij worden ze wanhopig,' zei Tiki toen Rhys eindelijk weer helemaal tot het heden was teruggekeerd. 'Dit is nu al de derde keer vandaag.'

'Ik word hier wanhopig van,' zei Rhys grimmig.

Adriën had zijn handen nog op de schouders van zijn vriend. Ze keken elkaar aan.

'Je kent Amira toch? Ze geeft het echt niet zomaar op,' zei hij in poging om Rhys op te beuren.

'Iedereen heeft een breekpunt. En als mij dit teveel wordt en tot wanhoop drijft, weet ik niet hoe lang Amira het nog kan volhouden.'

'Met een beetje geluk zijn we over drie weken in Oros. Dan vinden we haar, al moeten we het kasteel binnendringen om een glimp van haar op te kunnen vangen,' zei Tiki.

Ze sprak hem bemoedigend toe. Rhys knikte langzaam. Hij wist dat zijn vrienden bereid waren om tot het uiterste te gaan om Amira te redden uit de klauwen van Drogon en Navarog. Hij zou ze eeuwig dankbaar zijn als het hen zou lukken.

En misschien konden ze onderweg wel iets opvangen van de rebellen, die sinds een paar weken voor problemen zorgden in Oros. Dat was ook iets dat Amira hem had verteld. Wat zij niemand van de bandieten had gezegd, was dat prins Rafael de leider was van de rebellie.

De prins was nog voor Rhys en zijn vader zich hadden aangesloten bij de groep al ontsnapt uit de kerkers onder het kasteel.

Wekenlang had Amira niets vernomen van haar broer, maar ineens had ze Rhys laten weten van de opstand. Op het moment zorgden ze voor een goede afleiding. Drogon, Darran en Daja hadden het druk om die rebellen onder de duim te houden. Ze hadden allerlei bedreigingen geuit, maar de opstandelingen waren niet van plan op te geven voor de stad weer heroverd was door hen.

Rhys en de anderen wilden daar graag bij zijn op de dag dat Oros weer vrij zou zijn. En Rhys zou ervoor zorgen dat Amira er ook bij aanwezig zou zijn. Het was een stille missie die hij zichzelf had opgelegd en waar hij de anderen niets van had verteld. Toch wist hij dat zij er net zo over dachten als hij. Amira moest gevonden worden, bevrijd worden en zich weer onder haar vrienden begeven. Maar voor het zover was, moesten ze eerst de afstand overbruggen naar Oros. Over een paar weken, beloofde Rhys zichzelf en stillietjes via de band ook aan Amira. Over een paar weken zijn we weer samen.

Hoofdstuk 2

Een hevige pijscheut trok door haar hoofd heen, toen ze bij bewustzijn kwam. De kleinste beweging van haar hoofd joeg een vlammeende pijn langs haar rechterslaap. De pijn was zo hevig dat ze er misselijk van werd en de neiging om over te geven maar met moeite kon onderdrukken. Doodstil bleef ze zitten op de stoel waar ze aan vast zat. Ze moest proberen om zich te ontspannen. Het kostte haar vreselijk veel moeite om zich te concentreren op haar eigen lichaam, maar na een poosje voelde ze toch dat haar spieren zich ontspanden.

Amira opende voorzichtig haar ogen. Niet dat ze erg veel kon zien in het donker, maar het had een geruststellende werking op haar. Ze kon tenminste haar ogen nog open doen.

Zolang ze aan deze stoel vastzat was dat een van de weinige dingen die ze kon doen. Drogon had deze kamer klaargemaakt voor haar. Vanaf het eerste moment dat de bandiet haar hier naar binnen had geduwd, had ze dat al geweten. Ze had zich wild tegen hem verzet, ondanks ze geen toegang hand tot haar magie. Maar het was niet genoeg geweest. Ze zat muurvast.

Aan de stoel zaten vier ketens vastgemaakt. Een paar ketens voor haar beide polsen en voor haar enkels. En alle vier waren ze dankzij Navarogs zwarte magie aangepast. Ze zorgden ervoor dat alle magie wegzakte en niet gebruikt kon worden. En dat was precies wat Drogon wilde.

Maar waar de bandiet niet op had gerekend, was dat Amira's kracht zo groot was, dat haar magie niet helemaal gedoofd was. Ze kon haar vlammen niet meer oproepen, de verwoestende magie evenmin. En de bliksem magie had ze helemaal vaarwel gezegd. Ze had voor die magie meer energie nodig dan dat ze had. Dus op het moment moest ze het doen met haar helderziende gave en de genezende magie.

En dat laatste had ze ook meer dan nodig. Darran was erachter gekomen dat de verwondingen die Drogon haar had aangebracht tijdens een gruwelijke ondervraging genezen waren. En dat had Drogon op een idee gebracht. Ze zouden haar in dit donkere hol houden tot ze zo weinig kracht had dat zelfs haar genezing het zou

opgeven. Hoelang ze daar al mee bezig waren, wist ze niet. Ze had geen idee hoeveel dagen ze hier al vast zat. Misschien zat ze hier al weken. Wat ze wel wist, was dat ze met de dag zwakker werd, hoewel ze dat zo goed mogelijk verborg voor haar kwelgeesten. Ze trok aan haar linkerarm, die ontzettende pijn deed. Ze wist waar die pijn vandaan kwam, ook al negeerde ze dat zoveel mogelijk. Navarog had meestal een pesthumeur. Vandaag ook. Sinds hij een deel van haar ziel had gebrand toen ze hem met haar helderziende gave had bespioneerd, was ze op een vreemde manier aan hem gebonden. Op haar linker onderarm stond een rode handafdruk van hem. En via die afdruk kreeg zij pijnscheuten door als de bandietenkoning kwaad was op zijn onderdanen. Wat bijna elke dag het geval was.

Amira draaide een beetje met haar hoofd. Voorzichtig om niet opnieuw een pijnscheut door haar hoofd te voelen gaan. Haar nek was stijf. Ze wist niet hoe lang ze bewusteloos was geweest, maar doordat haar hoofd zo lang voorovergebogen had gelegen, deed het zeer als ze haar hoofd oprichtte.

'Kijk eens wie er wakker is,' hoorde ze niet ver van zich vandaan. Ze hoorde Drogon overeind komen en met doelbewuste stappen op haar afkomen. Door zijn magie kon hij in de donkerste duisternis zien. Dus hij kon haar wel zien, maar zij hem niet. Het enige dat ze lichtelijk kon ontwaren in dit donkere hol was het groene schijnsel dat van haar ketens afstraalde.

Het kwam bijna niet voor dat ze alleen was. Drogon en Darran hadden zich over haar ontfermd. De twee hadden Daja er ook bij betrokken, al wilde zij niet als oppasser optreden. Ze wilde pas met haar broeders meedoen als ze door Amira's mentale blokkade heen waren.

Met haar wilskracht hield Amira het mentale schild vast. Ze mocht Darran nooit de toegang verschaffen tot haar geheugen. Als ze erachter kwamen wie ze werkelijk was... Ze wilde niet weten wat er dan met haar zou gebeuren.

Op het moment was ze voor Navarog waardevol vanwege haar genezende magie. Maar als ze ontdekten dat zij de prinses was waar ze al vanaf dag één naar op zoek waren... Een rilling liep over haar rug.

'Zeggen we geen goedemorgen meer?' vroeg Drogon haar. In die paar woorden kon Amira zijn plezier horen en ze was niet van plan om toe te happen. Ze hield haar mond stijf dicht. Ze gaf hem nooit antwoord op zijn vragen. Niet als ze over haar of haar vrienden ging. Zelfs al zou hij haar halfdood martelen, dan nog zou ze niet ingeven. Er was op het moment maar een ding waar ze zich wanhopig aan vastklampte. En dat zorgde ervoor dat ze alle pijn hier al had weten te doorstaan. Rhys.

In de zeldzame momenten dat ze alleen was dacht ze over hem na. Over zijn glimlach, zijn ogen die zo mooi konden stralen, zijn aanraking... Zonder hem zou ze allang bezweken zijn. Maar nu vocht ze voor de dag dat ze weer samen waren. Want dat was een dag waarvan hij haar had beloofd dat die zou komen.

Ze schrok op uit haar gedachten toen Drogon haar kin stevig vastgreep. Hij kneep zo hard dat ze bang was dat hij van plan was om haar kaak te breken.

'Hou je aandacht erbij, meisje,' snauwde hij.

Als ze had gekund, had ze hem een fikse trap verkocht. Nu gromde ze alleen wat onverstaaenbaars naar hem. Hij duwde haar hoofd hard achterover en boog zich over haar heen.

'Wat was dat?' vroeg hij.

Ze antwoordde hem niet. Waarom zou ze? Hij besteedde toch geen fatsoenlijke aandacht aan haar. Het enige dat hij van haar wilde waren antwoorden. Antwoorden die hij niet van haar zou krijgen. Hij sloeg haar met zijn vlakke hand in het gezicht, waarna hij haar kin weer beetpakte.

'Geef het toch op, dom wicht.'

'Laat me met rust,' siste ze hem woest toe.

Ze voelde de razernij van hem afstralen. Het pulseerde door de kamer als een waarschuwing. Hij was het waarschijnlijk niet gewend dat een achttienjarige niet voor hem kroop. En dat was iets waar hij absoluut niet tegen kon. De leider van de bandieten zou hem waarschijnlijk fileren als hij erachter kwam dat hij haar al zo lang vast had.

Ze voelde de lucht om hen heen bewegen en ze klemde haar tanden op elkaar. Een mes zonk diep in haar rechterarm. Een schreeuw vormde zich in haar keel, maar ze liet het niet gaan. Ze

kreunde van pijn en balde haar hand tot een vuist. Wat zou ze hem toch graag hetzelfde willen aandoen. Hem laten lijden.

Drogon trok het mes weer uit haar arm, waar nu bloed uit gutste. Amira vroeg zich af hoe ze eruit zag. Dag in dag uit verwondde Drogon haar om haar magie te doen verzwakken. En hoe meer energie ze gebruikte voor het genezen, hoe zwakker ze werd. Ze beeldde zich in dat haar tuniek inmiddels wel helemaal rood van haar bloed moest zijn. Het kon haast niet anders als ze zich haar verwondingen bedacht.

Ze vloekte hardgronding toen Drogon met zijn hand tegen de nieuwste wond in haar arm drukte. Hij zette er zoveel kracht achter dat haar arm het niet kon houden en brak, waardoor een tweede reeks met vloeken uit haar mond stroomde.

'Nou, nou, dat is niet erg netjes,' grinnikte Drogon.

'Flikker op, hufte!' riep ze hem kwaad toe.

Drogon greep haar bij haar haren vast en trok haar hoofd achterover. Ze voelde dat hij zich over haar heen boog. Hij gleed met het lemmet van zijn mes over haar wang. En hoe goed Amira het ook probeerde tegen te houden, ze merkte hoe de angst in zich oplaaide.

'Pas op met wat je zegt,' zei Drogon bedrieglijk kalm. Hij hield het mes nu tegen haar keel. 'Ik kan je vermoorden zonder dat je mij kan tegenhouden.'

'Waarom doe je dat dan niet?' waagde Amira uitdagend te vragen.

Drogon grinnikte. 'Daar kom je vanzelf achter.'

Hij liet haar los en stapte achteruit. Amira haalde beverig adem. Ze wist dat het hem niet was ontgaan, maar hij reageerde er verder niet op. Ze hoorde dat hij iets pakte uit de hoek van deze kamer en zette het voor haar neer. Blijkbaar was het een stoel, want hij ging zitten. Het punt van zijn mes hield hij tegen haar knie gedrukt.

'Waar is ze?' vroeg Drogon.

Ze was zich er heel goed van bewust over wie Drogon het had. Maar Amira was niet van plan om hem te antwoorden. Ze kon hem sowieso geen eerlijk antwoord geven. Ze had namelijk geen flauw benul waar ze precies was. Al moest het in de buurt van Oros zijn. 'Geef antwoord!' gromde hij ongeduldig.

Amira kreeg de neiging om hem in het gezicht te spugen. Ze klemde haar kiezen op elkaar om dat niet te doen. Ze wilde niet nog meer kwellingen ondergaan. Al wist ze dat het verspilde moeite was om zich dat te bedenken. Drogon zou niet stoppen voor hij antwoorden had waar ze wat mee konden. Natuurlijk kon ze liegen. Maar ze wist dat ze al haar woorden zouden controleren. En dan zouden ze weten dat ze had gelogen. Ze had geen belang bij de consequenties die daaraan vastzaten.

De druk die Drogon op het mes zette verhoogde en doorboorde langzaam haar huid.

'Het is heel simpel. Jij geeft antwoord op mijn vraag en ik laat je met rust,' zei hij.

'Leugenaar,' mompelde ze.

'Zeg me waar ze zich heeft verborgen,' ging Drogon onverstoorbaar verder.

Geen antwoord. De bandiet begon kwaad te worden en Amira kon dat merken. Het kon haar echter helemaal niets schelen. Ze zou geen geheimen verraden. Niet aan hem, niet aan Darran of Daja en al helemaal niet aan Navarog.

'Dan moet je het zelf weten.'

Zijn stem klonk kil en dreigend. Ze rilde alleen al van die klank in zijn stem. Maar toen ze zijn duistere kracht zich om haar heen voelde wikkelen schoot er paniek door haar heen. Tranen stonden in haar ogen. Drogon deed het expres langzaam. Hij wilde haar reactie zien en hoopte dat ze alsnog antwoord zou geven. Er verstreken tien seconden, twintig, dertig...

Amira kreeg bijna de hoop dat hij het niet zou doen, maar juist op dat moment klemde zijn duistere magie zich stevig om haar onderbeen. Met zijn wilskracht brak hij haar onderbeen op verschillende plekken en ze gilte van de overweldigende pijn. Het ging letterlijk door merg en been. Het interesseerde haar niet dat Drogon genoot van haar pijn en de tranen die nu over haar wangen stroomden. Ze haalde hortend en stotend adem en probeerde zichzelf tot rust te manen, wat niet lukte.

Ze schrok op toen ze Drogons stem vlakbij haar oor hoorde.

'Vergeet niet dat ik elk bot in je lichaam kan breken met een beetje van mijn kracht.' Hij zweeg even en liet zijn hand over haar

gebroken arm gaan. Ze voelde zijn grijns. 'Het blijkt dat je moeite begint te krijgen met je genezing. Nog even en ik draag je over aan mijn koning. En ik beloof je dat je dan zou wensen dat je dood was.' Het laatste wat tot Amira doordrong was Drogons valse lach voordat hij haar bewusteloos sloeg.

Hoofdstuk 3

Het sneeuwde! Tiki kon er met haar hoofd niet bij. De laatste dag dat ze door de Ijsbergen moesten reizen, begon het weer te sneeuwen. Dikke vlokken dwarrelden naar beneden en belemmerden haar zicht. Ze wist dat het niet erg ver meer was naar de Rotsvlakte, maar op deze manier zou het nog een eeuwigheid duren voor ze er aankwamen.

Het was al moeilijk genoeg sinds ze Rivin half moesten dragen. En nu met de sneeuw leek het bijna een hopeloze opgave. De vuurmagiër klaagde niet en deed zijn best om mee te lopen met haar en Adriën, maar het was loodzwaar.

Normaal gesproken liep zij voorop en hielp Rhysand met het dragen van zijn vader. Maar hij was die ochtend vanuit het niets door zijn been geklapt, alsof hij er niet meer op kon staan. Ze hadden allemaal begrepen waar dat vandaan was gekomen, al zeiden ze er niets over. De vurige blik in de ogen van Rhys had Tiki genoeg gezegd. Als het kon zou hij hemel en aarde verzetten om weer bij Amira te komen. En hij deed zijn best om dat waar te maken.

Inmiddels liep hij weer gewoon. Een hele tijd had de pijn aangehouden en had hij zich heel langzaam kunnen verplaatsen. Tiki had op een gegeven moment gemerkt dat hij er minder last van had en dat hij weer zijn gewicht op het been kon zetten.

En ondanks het verbeterde, maakte Tiki zich weer zorgen. Het had lang aangehouden. Langer dan normaal. Dat kon alleen maar inhouden dat Amira's genezing verzwakte.

Een rilling liep over Tiki's rug. Ze dacht terug aan de tijd dat ze zelf een bandiet was geweest. Ze had samen met Drogon gevangenen ondervraagd en dat was nooit van een leien dakje gegaan. De legeraanvoerder had altijd genoten van de martelingen die hij toepaste om gevangenen aan het praten te krijgen. En wanneer ze zich bedacht dat Amira nu degene was die dat moest doorstaan, werd ze hondsberoerd. En gelijktijd voelde ze bewondering voor haar jonge vriendin. Al die tijd dat ze al weg was van hen, hield ze zich staande en gaf ze niet in. Anders zou het niet nodig zijn geweest voor Drogon om haar been te breken.

Ze zuchtte en keek op naar Rhys, die ineens voor haar stond. Zijn violetblauwe ogen fonkelden nog steeds van woede, maar hij was enigszins tot rust gekomen. Zijn woede straalde namelijk niet meer zo heftig van hem af.

'Ik neem hem wel weer van je over,' zei hij tegen Tiki.

Zonder tegen te spreken wisselden ze van plaats. Tiki creëerde haar groene bol die hen de juiste weg zou wijzen naar de Rotsvlakte. Ze nam het voortouw en liep weer verder. Zodra ze even achterom keek, zag ze dat Rivin zelf weer stappen zette. Zijn gezicht vertrok nog steeds van de pijn, maar hij was duidelijk niet van plan om op te geven.

Hoewel haar stemming bijzonder somber was die dag, verscheen er toch een glimlach op haar gezicht. Ze had haar vriend in geen dagen zulke zelfverzekerde stappen zien zetten. Alsof hij wist dat de tijd begon te dringen.

Ondanks de sneeuwbus waar ze in zaten, kwamen ze sneller vooruit dan sinds Rivin gewond was geraakt. Het stemde hen allemaal hoopvol door hem zo te zien.

'Gaat het, vader?' vroeg Rhys na een poosje aan hem.

'Jawel, hoor,' zei Rivin met zwakke stem. 'We gaan gewoon door.'

Rivin wist van zichzelf hoe breekbaar hij klonk. Toch had hij een punt voor ogen dat hij moest zien te bereiken. Hij moest doorzetten. Er was geen andere optie mogelijk.

Hij was uitgeput. Ze liepen al enkele uren zo door de sneeuw. Hun kleding was inmiddels drijfnat en toch had geen van hen de behoefte om te stoppen. Rivin voelde zelfs naarmate ze verder kwamen, dat zijn kracht terugkeerde. Hij voelde het vuur weer in zich. De eerste keer in de afgelopen drie weken. Zijn huid begon te gloeien alsof zijn magie zich een weg naar buiten zocht. Het was vreemd dat zijn magie nu terugkeerde, terwijl hij nog lang niet hersteld was. Maar hij klemde het vuur met beide handen vast. Het was een teken dat hij beter werd.

Adriën merkte de hitte die van Rivins huid kwam. Hij kreeg het er zelf warm van. Op een gegeven moment moest hij zelfs het zweet van zijn voorhoofd vegen.

'Het gaat de goede kant op,' fluisterde Adriën in zichzelf.

Het kneepje van Rivin liet hem weten dat de magiër hem had gehoord en het met hem eens was.

Hij was ook aan de betere hand. Al was hij nog lang niet in orde, het feit dat zijn magie weer voelbaar was, was een goed teken.

Halverwege die middag hadden ze nog maar een paar kilometer te gaan voordat ze de Ijsbergen eindelijk konden verlaten. Ze konden nu allemaal de kale Rotsvlakte zien, terwijl ze langzaam en voorzichtig aan de afdaling begonnen. Ze wilden voordat het donker was beneden zijn.

Maar voor ze goed en wel aan de afdaling waren begonnen, zagen ze vier vrouwen op hun weg verschijnen. Stuk voor stuk waren ze beeldschoon. Hun huid was blauw als ijs. Hun lange witte haar was opgestoken en hun zilveren ogen straalden. Ze droegen blauwe gewaden die zo lang waren dat ze over de grond sleepten.

Zodra Rivin de vrouwen in het oog kreeg, wilde hij buigen, maar vanwege zijn verwonding lukte dat niet. Zijn gezicht vertrok van pijn en Rhys ondersteunde hem iets steviger.

Tiki boog voor de vrouwen. Ze boog voor zichzelf en de anderen.

'Vrouwe,' knikte een van hen. Haar stem was zacht en melodius.

'En beste krijgers,' ging ze verder tegen de drie mannen.

'Nynea,' zei Rivin met rauwe stem. 'Het spijt me dat ik niet buig.'

De vrouw die zojuist had gesproken kwam naar voren en liep naar Rivin toe. Rhys en Adriën zagen tot hun verbazing dat de vrouw een spoor van ijs achterliet waar ze had gelopen.

Nynea legde haar hand op Rivins borstkas en sloot haar ogen. Het was muisstil om hen heen. Het stopte zelfs met sneeuwen. Na een poosje liet ze de magiër los en keek hem aan.

'Je bent nog steeds zwaargewond, mijn oude vriend,' zei Nynea met een trieste blik in haar ogen.

'Het gaat al beter,' wierp Rivin tegen.

'Niet zo eigenwijs, Rivin,' zei ze op strenge toon. 'Je hebt een genezer nodig.'

Ze liet haar blik over Adriën en Rhysand gaan. Haar blik bleef erg lang bij Rhys liggen. Ze stapte op hem af en pakte zijn arm beet. Ze deed de mouw van zijn dikke trui iets omhoog en keek naar de band met sterren.

'Jij bent verbonden met de genezer die de kracht heeft om je vader te redden,' sprak Nymea ernstig en ze keek hem aan.

'Ja,' zei Rhys.

Hij wilde wel meer zeggen, maar zijn stem brak na dat ene woord. Emoties raasden door hem heen en hij had niet het gevoel dat hij nog ademde. Nymea legde haar hand op zijn voorhoofd en koelde hem en gelijktijd die stroom van emoties. Rhys knipperde met zijn ogen.

'Jullie zoeken haar,' zei Nymea toen ze haar hand van zijn voorhoofd haalde.

Rhys wist niet zeker of hij zijn stem weer terug kon vinden, dus knikte hij alleen maar.

'Kunt u gedachten lezen?' vroeg Adriën aan de vrouw.

Nymea keek naar de jongen en schudde haar hoofd. 'Het is geen gedachten lezen. Ik kan echter wel de verbonden tussen metgezellen lezen en begrijpen. Met bepaalde emoties krijg ik beelden door, zoals de woede en verslagenheid toen Rhysands metgezel werd meegenomen door de bandieten.' Ze keek Rhys weer aan, die haar verbijsterd observeerde. 'Jij en Amira hebben samen de kracht om je vader te helpen.'

'Hoe ken je onze namen?' vroeg Rhys.

Nymea glimlachte. 'Ik weet veel meer dan dat, jonge lichtmagiër. Maar wat nu van belang is, is hoe jij je vader kan helpen.'

De drie andere vrouwen kwamen dichterbij en namen Rivin van Adriën en Rhys over. Ze legden hem voorzichtig op de grond. Een van hen legde een kussen onder zijn hoofd. Waar ze die vandaan had gehaald, wist niemand.

Tiki kwam bij Nymea, Adriën en Rhys staan. 'Wat moeten we doen?' vroeg ze.

Nymea gebaarde dat ze moesten plaatsnemen op de grond.

Ondanks de kou deden ze wat de bijzondere vrouw van hen vroeg. Nymea ging tegenover Rhys zitten. Adriën en Tiki zaten elk aan een zijde van hem.

'Wat ik heb gemerkt is dat je metgezel geen vrijheid heeft,' begon Nymea. 'Ik weet niet waar ze is of wat er aan de hand is, maar ze wordt lichamelijk zwakker met de dag. En volgens mij waren jullie daar allemaal al van op de hoogte, of niet?'

Adriën knikte. Hij keek even naar Rhys, die zijn ogen had neergeslagen.

‘Wat weten jullie van haar magiesterkte op het moment?’

‘Niets,’ antwoordde Tiki.

Rhys slikte zijn sombere gedachten weg. ‘Ik zag dat Drogon haar ketenen omdeed vlak voordat hij haar meenam. Een groen schijnsel scheen van die ketenen af. Adriën en Amira hadden die al eerder gezien in Torof, waar ze magie onthoudend waren. De magiërs konden hun kracht niet gebruiken met de ketens om, en korte tijd nadat ze bevrijd waren ook niet.’

‘Heb je nog contact gehad met haar?’ vroeg Nymea.

‘Ja, maar dat is inmiddels al elf dagen geleden. Sindsdien is het donker. Ik probeer wel contact te leggen, maar ik hoor niets terug.’ Rhys knipperde zijn opkomende tranen weg. Hij wilde niet denken aan wat die stilte kon betekenen. En de anderen blijkbaar ook niet, want het bleef akelig stil.

Tiki sloeg een arm om hem heen om hem te laten weten dat hij niet alleen was. Hij keek haar even dankbaar aan en zuchtte dan diep.

‘Ik weet dat het moeilijk voor je is, maar zou je willen proberen contact met Amira te maken? Zij is de sleutel tot de genezing van je vader,’ zei Nymea voorzichtig.

‘Wat wil je dat ik haar laat weten?’ vroeg Rhys, die er alles aan wilde doen om zijn vader te helpen.

‘Dat je haar genezende magie gaat sturen om Rivin te helen,’ zei Nymea.

Adriën, Tiki en vooral Rhys staarden haar met grote verbijstering aan. Eigenlijk meer met ongeloof.

‘Hoe bedoel je dat?’ vroeg Adriën.

‘Het metgezellenverbond,’ zei de vrouw op een toon alsof daar alles duidelijk mee werd. ‘Dankzij het verbond zijn jullie verenigd als een. Jullie innerlijk wezen is verbonden met elkaar. Dat is ook de reden waarom jij haar pijn kunt voelen, Rhysand. Maar bij erg krachtige magiërs is het soms mogelijk om magie via elkaar te sturen. Om op grote afstand de magie te kunnen toepassen die op dat moment nodig is. En er is geen machtigere magiër dan Amira. Dus als jullie weer contact kunnen krijgen, kan je haar magie ook sturen naar je

vader. Ze moet daar wel de kracht voor hebben natuurlijk. En dat is het enige waar ik op dit moment niet zeker van ben.'

Rhys keek naar zijn vader die iets verderop op de grond lag. Ze keken elkaar aan. Hij zag de hoop in zijn vaders amberkleurige ogen staan. Hij richtte zijn blik op Nymea en was plotseling vastberaden en niet meer te stoppen.

'Ik doe het.'

Hoofdstuk 4

De stemmen hielden al een hele tijd aan. Zo nu en dan kon Amira een woord opvangen, maar het was niet genoeg om te begrijpen waar over gesproken werd. Ze was er inmiddels wel achter dat Drogon nu in het gezelschap was van Darran.

Ze wist niet hoelang het was geleden dat ze Darran had gezien, maar het moest zeker een paar dagen zijn geweest. Ze vroeg zich af waarom hij zolang afwezig was geweest. In het begin van haar gevangenschap was hij hier om de haverklap geweest, alsof hij geen afstand had kunnen nemen. En toen was hij ineens niet meer komen opdagen.

Amira moest bij zichzelf toegeven dat ze liever Darran had als oppasser dan Drogon. Drogon hield er werkelijk van om haar te kwellen, maar zijn broer niet. Oh, hij had haar wel eens een tik gegeven, maar hij had haar nooit haar botten gebroken, zoals Drogon dat wel deed.

Ze probeerde haar rechterbeen te bewegen. Er kwam bijna geen beweging in vanwege de keten die strak vastzat, toch merkte ze dat de pijn was weggetrokken. Dat was al een hele opluchting. Al ging ze er vanuit dat Drogon haar niet lang ongeschonden zou houden. Plotseling voelde ze een ruk aan haar ribben. Ze schrok ervan, maar wist meteen wat het betekende. Haar mentale schild breidde ze met haar wilskracht verder uit, en gaf via het verbond een duw terug met een verborgen bericht erin. Ze hoopte dat Darran niet de kracht had om een gesprek te volgen die via een metgezellenverbond werd afgelegd. Maar omdat ze niet wist of hij dat wel kon, nam ze geen risico's en had ze zo'n blokkade opgezet dat ze Rhys niet kon horen en hij haar ook niet.

Toch had ze aan de ruk gevoeld dat het dringend was. En daarom had ze een verborgen bericht voor hem achtergelaten in die duw die ze terug had gestuurd. Ze wist dat ze snel contact met Rhys moest leggen, maar dat zou ze pas doen zodra Darran weg was. Ze hoorde gestommel op de trap die naar het vertrek leidde waar ze was. Ze sloot haar ogen en liet haar hoofd voorover hangen, zodat het nog leek alsof ze buiten westen was.

Niet veel later ging de deur open. Amira kon horen dat beide broers naar binnen kwamen. Ze hoorde een zachte klik en zag vervolgens door haar gesloten oogleden dat er een lamp aan ging.

'Bij de goden!' bracht Darran ontdaan uit. 'Wat heb je gedaan?'

'Gaat je niets aan,' snauwde Drogon.

Amira merkte aan de verplaatsing van lucht dat Darran voor haar kwam staan. Hij hurkte voor haar neer en streek een pluk van haar lange blonde haar voor haar gezicht weg.

'Ik ben hier zes dagen niet geweest, Drogon, en het ziet eruit alsof ze halfdood is. Wat heb je met haar gedaan?'

Darran klonk woest. Het verbaasde Amira dat hij zo kwaad werd op zijn broer.

'Ik probeerde antwoorden uit haar te krijgen,' antwoordde Drogon luchtig, alsof er geen vuiltje aan de hemel was.

Darran tilde Amira's kin iets omhoog om haar gezicht beter te kunnen zien. Inwendig rilde ze bij die aanraking, maar wist te voorkomen dat ze dat merkbaar deed. Ze voelde zijn vingers zacht over haar wang glijden, langs haar kaak via haar hals naar haar sleutelbeen. Zijn aanraking ging verder naar haar schouder, over haar arm naar de keten om haar pols.

'Wanneer heeft ze voor het laatst gegeten?' vroeg Darran.

Drogon haalde zijn schouders op. Het kon hem geen moer schelen.

Darran schoot overeind en verbrak zo de verwarrend tedere aanraking met Amira. Ze kon horen hoe Darran zijn broer bij zijn keel greep en hem tegen de muur duwde. Drogon deed niets, ook al kon hij zijn jongere versie in een tel van zich afkrijgen.

'Vader wil dat we haar bruikbaar overhandigen. Zo kan ze verdomme niets beginnen!' riep Darran. Hij leek werkelijk razend.

Amira's hart bleef stilstaan na die woorden. Ze werd ijskoud van het stukje informatie dat Darran haar zonder het te weten had gegeven.

Hij had vader gezegd. Navarog was de vader van de drie gevaarlijkste bandieten die ze kende. Plots vielen er een paar dingen op hun plaats. Bijvoorbeeld waarom Navarog Drogon als legeraanvoerder had gehouden, ook al had hij maandenlang gefaald om haar te pakken te krijgen. Drogon was zijn zoon.

'Ze geneest zichzelf nog steeds,' zei Drogon, nadat hij zijn broer van zich afduwde. 'Maar het zwakt eindelijk af. Nog even en we kunnen

haar overdragen zonder dat ze een gevaar is voor ons of vader. Waarom maak jij je zo verrekke druk om haar? Jij doet tenslotte net zo hard mee om haar energie te dimmen.'

'Dat is mijn zaak,' zei Darran kortweg.

Even bleef het stil in de kleine ruimte en Amira wist dat Drogon naar hem grijnsde. Even later begon hij te lachen.

'Vertel me niet dat je voor haar gevallen bent!' brulde hij uit, plotseling kwaad.

Amira schrok daar zo van, dat haar lichaam schokte. Meteen werd het dodelijk stil om haar heen. Nu kon ze het moeilijk langer verbergen dat ze wakker was. Ze deed haar ogen langzaam open en knipperde tegen het licht. Ze zat al weken in het donker en nu deed dat zachte licht haar ontzettende pijn aan de ogen. Het duurde even voor haar ogen zich scherp hadden gesteld, maar zag vervolgens de twee mannen naar haar kijken.

'Oh, gezellig,' zei ze korzellig met een gemaakt vermoeide stem.

'Dat zal je zo meteen niet meer denken,' gromde Drogon.

Darran wilde zijn broer tegenhouden, maar die gaf hem zo'n klap met zijn duistere kracht dat hij achterover viel en tegen de muur ineen zakte.

Drogon boog zich naar Amira toe. Zijn ogen waren nog zwarter dan anders en ze wist dat het kwam omdat hij kwaad op haar was.

'Ik snap niet hoe je het voor elkaar krijgt,' zei hij, terwijl hij haar keel vastgreep.

'Wat?' smoorde ze.

'Alsof je me nog niet kwaad genoeg krijgt door je bek de godganse dag dicht te houden,' snauwde hij, haar tegen de rugleuning aan duwend. 'Nu moet je mijn achterlijke broer ook nog aan jouw kant krijgen? Luister heel goed naar mij, dom wicht. Als je niet gauw begint te praten, dan verpulver ik je botten tot zulke kleine splinters, dat zelfs jij het niet kunt genezen. En daarna geef ik je aan mijn koning die je...'

Meer kwam niet uit zijn mond, toen hij door zwarte banden bij haar werd weggetrokken. Amira haalde moeizaam adem en staarde verbaasd naar de twee bandieten voor haar. Darran duwde zijn broer op de grond met zijn duistere magie en keek hem met gloeiende ogen aan.

'Ik geef niets om haar, schoft die je bent!' riep hij driftig. 'Wij hebben beloofd om haar in goede conditie over te dragen. Dáár gaat het mij nu om. Is dát in goede conditie?' vroeg Darran naar Amira wijzend.

Ze durfde niets te zeggen. Ze staarde alleen maar naar hen. Ze staarden net zo naar haar.

'Best,' gaf Drogon uiteindelijk toe. 'Ik zal wat spullen halen. Dan kunnen we tenminste iets moois presenteren.'

'Aan je vader?' vroeg Amira langs haar neus weg.

De geschokte blikken van Drogon en Darran deed haar grijnzen.

'Wat?' vroeg ze onschuldig. 'Was het een geheim dan?'

Drogon kwam zo snel overeind dat ze het amper kon waarnemen.

Ze voelde zijn kracht door de ruimte sluimeren en weer om haar heen. Ze wist dat hij het zou breken. Nee, waarschijnlijk zou hij zijn dreigement waarmaken en het verpulveren. Hij drukte een vlijmscherp mes tegen haar keel aan en doorboorde haar ogen met zijn furieuze blik.

'Als jij je bek voorbij praat daarover snij ik je tong eruit, begrepen?' vroeg hij dreigend.

Ze durfde zich niet te bewegen en ze kon de woorden niet uitspreken, verlamd van angst. Ze had hem nog nooit zo gezien. Ze kende hem in kwade buien, maar dit was veel erger dan dat.

'Nou?'

Nog steeds staarde ze hem aan, zonder iets te zeggen. Drogon was daar al snel klaar mee en brak haar hele rechter onderbeen alsof het een twijgje was. Maar Amira was zo ontzettend verlamd van angst dat de pijn amper tot haar doordrong. De adrenaline gierde door haar lichaam, terwijl Drogon haar aan bleef kijken en wachtte op een antwoord.

'Ik denk dat ze niets zal zeggen, Drogon,' zei Darran.

Langzaam trok de legeraanvoerder zijn mes terug van haar hals en stapte achteruit.

'Blijf hier bij haar. Ik heb behoefte aan frisse lucht.'

Darran zei niets, maar liet zijn broer hem passeren. Hij liet zijn blik over Amira gaan, die zich inmiddels bewust was van wat Drogon met haar heen had gedaan. Ze klemde haar kiezen op elkaar en hield de intense pijn waar ze aan moest lijden voor zich.

Pas toen hij hoorde dat Drogon was vertrokken, liep hij naar haar toe. Hij liet zijn hand over de ketens gaan en keek naar de groene gloed die al twee weken eerder was overgelopen op haar huid. Iets dat ze zelf nooit had kunnen opmerken door de duisternis waarin ze had vastgezeten. Hij merkte dat ze zijn bewegingen scherp in de gaten hield.

Toen hij om haar heen liep en achter haar bleef staan, kon hij de rilling die ze kreeg duidelijk zien. Hij legde zijn armen op de rugleuning van de stoel en vouwde zijn handen samen voor haar keel. Hij boog zijn hoofd naar voren.

'Weet je, ik heb net gelogen tegen mijn broer,' zei Darran zacht. Amira trilde. Ze zou wensen dat hij ook ver bij haar uit de buurt was. Hij merkte haar afkeur.

'Ik vind jou een hele interessante jonge vrouw,' ging Darran verder. Toen Amira daar niet op reageerde, zei hij: 'Ik vraag me al af wie je bent sinds ik je die eerste keer zag. Weet je nog? Die dag in Rivins landhuis?'

'Hoe zou ik die dag kunnen vergeten?' merkte Amira nors op.

'Ik bewonder jou en je magie,' vertrouwde Darran haar toe. 'Maar ik wil weten wie je bent. Niet waar je toe in staat bent.'

'Waarom?'

Darran grinnikte vlakbij haar oor. 'Als bewonderaar moet ik toch weten wie ik bewonder?'

Daar gaf ze geen antwoord op. Ze verstijfde toen hij met zijn hand langs haar wang streek.

'Wat is je naam?' vroeg hij.

'Weet je dat dit de eerste keer is in maanden dat een van jullie me dat heeft gevraagd?'

'Dus... Vertel het me. Dan heb je me uit mijn lijden verlost.'

Amira kon haar verstikte lach niet inhouden. 'Dat is ironisch.'

'Hoezo?'

'Jij wil uit jouw lijden worden verlost, maar ik wil dat ook,' zei Amira.

'Je weet dat ik je niet vrijuit zal laten gaan. En mijn broer en zus ook niet.'

'Ik wil gewoon vrij zijn van die ketens en die stoel. Al hou je me in dit verdomde hok, ik wil gewoon als een fatsoenlijk mens kunnen

bewegen. Het zou helemaal geweldig zijn als je Drogon liet stoppen met zijn martelende acties.'

Ze wist niet waar ze ineens de moed vandaan haalde om dat te zeggen, maar op de een of andere manier voelde dit moment goed aan. Ze moest nu op Darran inpraten.

'Als jij een manier bedenkt waardoor ik wat meer vrijheid heb, dan vertel ik jou mijn naam,' vulde ze aan in zijn stilte.

Ze voelde zijn glimlach. Geen grijns, maar een oprechte glimlach.

'Wat als ik jou vertel dat ik die oplossing al heb?' vroeg hij.

Amira knipperde met haar ogen. Dit had ze niet verwacht te horen van Darran.

'Ik heb mijn vader gevraagd om iets te bedenken op die ketens. Het werkt ontzettend goed, maar zoals je zelf al zegt, heb je geen enkele vrijheid. Mijn vader wil jouw geneeskraft gebruiken.

Daarvoor kan je niet eeuwig aan een stoel gebonden zitten, maar moet je vrij kunnen rondlopen. En toen kwam ik op het idee om deze te gebruiken,' zei Darran. Hij hield haar een paar metalen banden voor zodat ze die goed kon bekijken. 'In plaats van die ketens, krijg je van mij deze metalen armbanden om. En ja, ze zijn door mijn vader aangepast, zodat je magie nog steeds zal worden onderdrukt. Maar je krijgt je wens. Meer vrijheid.'

Hij kwam overeind en liep weer naar de voorkant van de stoel. Hij keek haar aan.

'En nu is het jouw beurt. Wat is je naam?' vroeg hij.

'Iana,' zei ze zacht, de naam gebruikend die ze aan het begin van de reis ook nodig had gehad.

De adrenaline was inmiddels afgezakt en ze begon de pijn in haar been des te meer te voelen. Darran zag het aan haar, maar deed er niets aan. Hij bleef naar haar kijken.

'Iana,' zei hij met een lach op zijn gezicht. 'Je hebt een mooie naam.'

Hij pakte een sleutel uit zijn zak en maakte het slot van de keten die om haar linker pols zat los. Hij pakte haar arm vast en wilde een van die metalen banden om haar pols doen, toen hij de zwarte streep met sterren zag. Hij werd lijkbleek en zag eruit alsof hij moest overgeven.

Snel bedekte hij de pols met een metalen band en deed vervolgens hetzelfde bij de andere pols, waar hij precies dezelfde tatoeage zag

zitten. Razendsnel bedekte hij die met de metalen band en bevrijdde vervolgens haar enkels van de ketens die net als haar polsen werden vervangen met een band.

Dan stond hij op, nog bleker. Het zag er werkelijk uit alsof hij een geest had gezien.

'Sorry,' mompelde Darran voordat hij de kamer uitsnelde, de deur op slot deed en maakte dat hij het huisje uit kwam.

Amira staaarde nog een poosje naar de gesloten deur. Ze vroeg zich af waar Darran zo ontzettend van was geschrokken. Maar ze gaf zichzelf niet veel tijd om daar over na te denken. Zodra ze zeker wist dat Darran weg was, trok ze haar mentale schild iets terug zodat ze haar metgezel kon bereiken. Ze moest weten waarom hij zo dringend contact met haar zocht.

Vertel me wat er aan de hand is.

Hoofdstuk 5

Rhys slaakte een zucht van verlichting zodra hij haar vertrouwde stem in zijn hoofd hoorde.

Eerst wil ik weten hoe het met je gaat.

Hij had haar angst gevoeld. Ze was nog niet eerder zo bang geweest in de afgelopen weken. Hij wist dat omdat hij dat gevoel nog niet eerder zo heftig van haar had doorgekregen.

Ik overleef het wel, Rhys.

Dat was iets waar hij van overtuigd was. En niet alleen hij. Iedereen die Amira kende wist dat ze niet zou opgeven. Hij had haar zien uitgroeien van een onwetend meisje, tot een sterke en liefdevolle jonge vrouw. In een paar weken was ze veranderd. Vanaf het moment dat ze haar vuur leerde kennen. En hij kon zich helder voor de geest halen hoe dat vuur in haar ogen blonk.

Waar heb je mijn hulp bij nodig? Ik voelde aan dat rukje aan band dat het dringend was.

Ja, het is ook dringend. Mijn vader is nog steeds ernstig gewond.

Hoewel we al onderweg zijn naar Oros, duurt het wel lang. We zijn nu bij de rand van de Ijsbergen, bijna op de Rotsvlakte. Een poosje geleden zijn we een groep vrouwen tegengekomen. Eén van hen heeft gezegd dat jij via ons verbond misschien mijn vader kunt genezen. Als jij er de energie voor hebt, dan ben ik benieuwd of het echt mogelijk is en wil het wel uitproberen.

Het bleef erg lang stil aan de andere kant. Rhys begon zich zorgen te maken.

Is Darran weer terug?

Nee... Het is... Ik denk... Ik weet niet of ik dat op dit moment kan, Rhys. Ik kan mezelf amper genezen. Laat staan iemand op grote afstand.

Rhys voelde dat hij koud werd vanbinnen. Tiki's vermoeden klopte dus. Amira's geneeskracht begon nu ook weg te zakken, omdat haar magie werd afgestoten door die ketens.

Waar ben je gewond?

Weer een stilte. Nu hield die niet zo lang aan, maar uiteindelijk kreeg Rhys een beeld door van Drogon en haar en hoe de bandiet haar been niet gewoon gebroken had, maar werkelijk verbrijzeld.